Дівчинка книжку читала,
І соняшника прохала.
Може, так жартувала:
Посвіти мені, посвіти.

А соняшник мовив:
— Ну, що ти? І
Не мав би я вже роботи.
Щоб свої золотисті соти
На дрібниці перевести!..

Соняшник дивився на Сонце,
Дуже довго дивився на Сонце,
І здалося йому, що Сонце —
Квітка така ж, як він.

І здалося йому, що Сонце
На нього дивиться з неба,
Йому посилає з неба
Від захоплення свій уклін.

І здалося йому, що Сонце —
Блідніше й менше за нього,
Що ніжне тепло не від Сонця,
А від нього струмує в світ;

І здалося йому, що хата,
Побіля якої він виріс.
Од його неземної вроди
Просяває, немов самоцвіт.

І здалося йому, що Сонце
Сходить на землю поволі,

Щоб зблизька його обдивитись,
Намилуватися ним.

І справді, Сонце на землю
Спустилось, і вже по стежці
Прямувало до нього й світило
Назустріч вінком золотим.

Втім, вийшла дівчинка з хати
І стала Сонце прохати:
— Зайди до нашої хати,
Перепочинь з путі!

Сонце — зайшло. І раптом
Все навкруги померкло.
Тільки вікно хатини
Сяяло в темноті.

Соняшник здивувався!
Засоромлено поозирався
І до вікна підкрався.
І що ж він побачив? Дива!

Дівчинка книжку читає,
А Сонце перегортає
Сторінки й світло вливає
В літери та в слова.